

Bir Meleğim Vardı Uçup Gitti

– MFK · 17 Haziran 2016

Taktığı, derecesi oldukça yüksek gözlüğüyle orta ön sırada oturan oldukça minik bir kız vardı. Onun bulunduğu sınıfa üç, dört farklı derse girdiğim için hemen her gün beraberdik. Elindeki kalemiyle sürekli bir şeyler not alırken sadece başı önüne eğikti, onun dışında sürekli göz hapsinde tutuyordu beni. Adeta hiç nefes almıyor gibiydi. Gel zaman, git zaman girdiğim bütün derslerin sınavlarından en yüksek notları alıyordu. Önceleri içine kapanık, sessiz fakat oldukça derin ve gizemli bir hâle sahipti. Derken yavaş yavaş bana yaklaşarak konuşmaya ve sorular sormaya başladı. En yüksek seviyede bir merakla sahipti. "İlim erbabı bir casus edasıyla kavramları tetkik etmeli, takibe alıp peşine düşmelidir." Vecizesini benden duymuş olmalıydı ki, ilme olan aşırı isteği onda bir tecessüs hâli yaşıyordu ve ben bunu gözlemliyordum. Sorduğu sorular boyundan büyüktü ki, boyu 1.5 metre kadardı. Bana göre resmen bir atom karıncaydı.

Sizin gibi olmak istiyorum bana kitap verin okuyayım diyerek üç yılın sonunda benim kütüphanemden 500'ün üzerinde kitap alıp okuyarak geri getirdi. Okulda açtığımız bilgi yarışmalarında istisnasız hep birinci oldu. Ve yine kendisine bu vesileyle hediye ettiğim kitaplarla bir kütüphane kurdu. Bundan önce, asgari ücretle çalışan beş çocuklu bir ailenin ortanca kızı olan Melek'in bir gün derste hıçkırarak ağladığını gördüm, bir kenara çekerek sebebini sordum. Dedi ki, babam beni okuldan aldı okutamayacakmış, çalışmam gerekiyormuş aile bütçesine katkı için... Bölge, turistik bir kent olduğu için neredeyse ailelerin bütün fertleri bir yerlerde turizm sektörüyle ilgiliydi. Memur veya öğrenci olanlar da hafta sonlarında bir yerinden bu sektöre bulaşık ve alışıkta aslında. Nerede babam dedim. Tasdiknamemi aldı az önce gitti deyince ardından koştum ve henüz okuldan çıkmadan yakaladım. Elindeki dosyayı çekip aldım, elim ayağım titriyordu sinirden... Biraz sakinleştikten sonra: - Sen ne yapıyorsun, böyle bir çocuk okuldan alınır mı, diye çıkıştım.

- Gücüm yetmiyor, çalışması gerekir, mecburiyetten alıyorum, sözü üzerine; onu ben okutacağım, tüm masraflarını ben karşılayacağım, ifadesinde bulundum.

- Sen kimsin, benim çocuğumu nasıl okutursun, seni niye ilgilendiriyor ki demesiyle birlikte elinden tutup idareye çektim ve diğer arkadaşların yanında:

- Arkadaşlar sizler de şahit olun, bu velinin çocuğunun, okulu bitirinceye kadar bütün masraflarını ben üstleniyorum. Bu adamı da okulun dışına çıkarın ve bir daha okulun değil içinde, etrafında bile görmek istemiyorum... Elinden aldığım tasdiknameyi yırtıp çöpe attım. Veli sesini hiç çıkar(a)mayıp okuldan ayrıldı, bir daha gelmedi tâ ki!... Melek son sınıfa geçince, benim şark hizmeti çerçevesinde tayinim kendi memleketime çıktı. Çok sevdiğim vefakâr bir meslektaşına kızımızı teslim ettim, zaten durumuna vakıftı... Derken bir gün telefon çaldı (cep telefonları henüz yoktu piyasada). Meleğin babası, 'hocam Melek kızıyla ziyaretinize geldik bizi alır mısınız', deyince şaşırdım. Apar-topar evden çıkarak gidip aldım... Hayırdır inşallah, hoş geldiniz, sefalar getirdiniz hasbıhalinden sonra

kızımız: Hocam ben buradaki fakülteyi kazandım dedi, ama doğrusu ben pek sevin(e)medim...

Kızım bana niye sorup danışmadın; burası sana dar gelir, senin yerin daha büyük şehirler deyince. Olsun,

siz buradasınız ya! Onun için tercihlerim arasında yazdım burayı dedikten sonra hikâyesini anlattı:

Hani okul numaram 13'tü ya 13. Tercihime sizin şehrinizdeki fakülteyi yazdım. Hem bunu kendi kafamdan yapmadım ki, sürecin tamamını rüyamda görmüştüm zaten. İşte ben rüyamın tezahürü neticesinde buradayım aslında, dedi. Buna gene Allahu ekber denirdi, öyle yaptım... Eve davet edip misafir edince, Melek çantasından bir kalın ajanda çıkarıp hocam bu benim size hediyemdir, lütfen kabul edin, dedi. Ben de elbette ki, kabul ederim; nihayet hediye geri çevrilmez inancımıza göre dedim. Sayfalarını açıp sonuna kadar baktığımda, kendi el yazısıyla adeta inci gibi döktürerek derslerine girdiğim ilk günden son güne kadar ders esnasında kurduğum özlü, hikmetli söz ve vecizelerle sayfaları bezemiş... Yine bir tekbir getirip bu kadar orijinal lafı ben mi etmişim fe subhanallah diye sorunca, 'evet hocam, her bir kelime ve cümle size ait', anlamında başını salladı. Bütün sözler tırnak içine alınmış ve altında parantez içinde MFK yazılmıştı. Meleğin verdiği emeği görünce dedim ki, ben bunu kabul edemem, sende hatıra olarak kalsın, kıyamam!.. En doğrusu böyle yapalım. Kabul ettiğini, utangaç bir edayla başını önüne eğerek ima etti. Hâsılıkelâm götürüp fakülte kaydını yapıp bir yere yerleştirdik. Velâkin Melek bu, şehir ona çoktan dar gelmeye başlamıştı bile! Önceleri karnından konuşuyordu, sonraları burası olmaz dedi. Notlarını yüksek tutarak yatay geçişle büyük bir şehre; üniversiteyi ikmal etmek üzere gönderdim... En son kendi memleketinde meslektaşım olarak çalıştığını haber aldım. İrtibatımız koptu, gerisini ne siz sorun, ne de ben anlatayım!.. Son günlerde yoğun bir şekilde aklıma gelip-giden; 1990'lı yılların başında yaşadığım bu olayı paylaşmak istedim. Okulların tatile girdiği bugünde nasıl bir psikoloji içerisinde olduğumu anlıyorsunuzdur. Ha, meleklerin kanatlı olduğunu bildiğim için bir şey de diyemedim doğrusu!..

Selam ve dua ile...

MFK